

TORONYIRÁNY

XIX. 9.

2025. március 2.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi VIII. vasárnap

Könyörgő nap a világ éhezőiért

Március 5. Hamvazószerda

Jézus a végső erkölcsi rendnek és az üdvösség rendjének szerzője. Amikor a tömeg elé állt, az „én mondom nektek” kijelentésben nemcsak isteniúi öntudata nyilvánult meg, hanem az a biztatás is, hogy az ő segítségével elindulhatunk a tökéletesebb úton. Kimutatta azt is, hogy az erkölcsi rend célja nem egy fennálló jogrend öncélú megtartása, hanem az ember tökéletesítése. Olyan erkölcsi rendet hirdetett, amelynek alapja saját isteniúi életszemlélete volt. Ő az Atyából táplálkozott, belőle olvasta ki teendőit. Egyszerre tökéletesítette előttünk az istenképet és az erkölcsi rendet. Szavaiból ma is kiérezzük, hogy ő valóban az Isten országát képviselte, s csak ő képviselhette, mert ilyen tökéletességet senki más nem hirdetett és nem valósított meg.

Gál Ferenc

Az Imaapostolság szándékai:

Kriszben lévő családokért - Imádkozunk, hogy a megosztottságtól szenvedő családok a megbocsátás révén gyógyulni tudjanak, és felfedezzék, hogy milyen gazdagság rejlik különbözőségükben.

A szentmise olvasmányai

- Sir 27,5-8** Az ember valódi jellemére leginkább a beszédéből lehet következtetni.
- 1Kor 15,54-58** Krisztus saját föltámadásával legyőzte a halált, és győzelmében bennünket is részesít.
- Lk 6,39-45** Ne csupán másokban keressünk és találjunk akár apró hibákat, hanem elsősorban a magunk súlyos hibáit javítsuk ki.

Figyelmeztetések és hasonlatok

A 39. versben új bevezető mondat jelzi az új egység kezdetét. Az evangélista a „hasonlat” (parabolé) szóban foglalja össze a beszéd utolsó részének az egységesítő elemét. Valójában nem egyetlen hasonlatot találunk, hanem különböző jellegű képeket és metaforákat. A szakaszt a következő kisebb egységekre tagolhatjuk: 1. A vak vezette világtalan képe (39. v.); 2. A tanítványmester kapcsolat (40. v.); 3. A szálka és a gerenda képe (41-42. v.); 4. A fa gyümölcséről szóló metafora (43-45. v.). A vak vezető képe más összefüggésben is szerepel az Újszövetségben. Szent Pál a zsidóra alkalmazza, akit a törvény ismerete büszkeséggel és felsőbbrendűségi érzéssel tölt el, de aki a törvény előírásait nem tartja meg (Róm 2,19-20). Máténál a farizeusok a vak vezető (Mt 15,14). Jézus eredetileg ténylegesen a farizeusokra alkalmazhatta a képet. Mi a kérdés formájában megfogalmazott hasonlat értelme a lukácsi szövegösszefüggésben? Általánosságban figyelmeztetés lehet mindazoknak, akik megfelelő felkészültség nélkül kívánnak másokat oktatni és irányítani. Mivel a közvetlen szövegösszefüggés az ítélet témájával foglalkozik (37-38, 41-42. v.), a vak vezető képét is értelmezhetjük ennek megfelelően. Aki maga is vak, ne akarjon másokat figyelmeztetni, feddeni, jó útra vezetni, vagy akár mások fölött ítélkezni. Pontosan ezt fejezi ki a szálkáról és a gerendáról szóló hasonlat. Akinek a szemében gerenda van, vagyis tökéletesen vak, ne a másik embert akarja megszabadítani a szálkától. A mester-tanítvány kapcsolatról szóló mondást Máté az apostoloknak adott útmutató beszéd részeként közli (Mt 10,24). Jézus a mondással az üldözésekben megmutakozó sorsközösségre hívja fel tanítványai figyelmét. Ha ő, a Mester üldözést szenved, a tanítvány sem számíthat külön sorsra. Lukácsnál a mondás a túlzott magabiztosságtól és felfuvalkodottságtól óv. A keresztény, még az is, aki másokat tanít, vagy valamilyen vezető szerepet kap az egyházban, nem felejtetheti el, hogy ő is Jézus tanítványa, és sosem függetlenítheti magát Mesterétől.

A tanítónak és a vezetőnek szüksége van képzettségre, de a képzettség normája mindig Jézus kell, hogy legyen. Senki nem törekedhet arra, hogy Jézust túlszárnyalja. Mivel a szövegösszefüggés az ítélet témájára összpontosít, a 40. verset is beilleszthetjük ebbe a témakörbe. A tanítványnak mindig a Mesterhez kell igazodni és a Mestert kell követni, aki nem ítélni jött a földre, hanem irgalmat gyakorolni. Ha Jézus, a Mester nem ítélt, ne ítéljen a tanítványa sem, hanem inkább vállalja az alázatos szolgálatot (vö. Mk 10,45). A 41-42. versekben egy nagyon furcsa és iróniával teli képet rajzol elénk Jézus. A kép azonban éppen a túlzásból nyeri különleges kifejező erejét. Jézus a figyelmeztető hasonlatát két kérdés, majd egy direkt felszólítás formájában intézi a hallgatóságához. A kérdésekben fokozat észlelhető: az első a nézésre, a második a cselekvésre vonatkozik. Valaki észrevesz egy szállkát embertársa szemében, viszont a saját szemében levő gerendát nem veszi észre. Az illető azonban nem áll meg a nézésnél. Hajlandónak mutatkozik a testvéri segítségre is, anélkül, hogy tudatára ébredne: a jelen állapotban teljesen alkalmatlan bármiféle segélynyújtásra. Először önmagát kellene megszabadítani a helyes szemléletet akadályozó tehertől, a gerendától, hogy azután a testvéri segítség megadására alkalmassá váljon. A kép egyértelműen a felelőtlen kritizálók ellen irányul, akik felsőbbrendűségi tudattal ítélkeznek mások felett, holott saját életmódjuk egyáltalán nem mondható feddhetetlennek. A képnek eredetileg farizeus-ellenes célzata lehetett, hiszen rájuk is igen jellemző volt a magabiztos ítélkezés. Az ironikus képpel Jézus nem tiltja meg teljesen a jó szándékból fakadó testvéri feddést (vö. Mt 18,15-17), de határozottan figyelmeztet arra, hogy az embernek elsősorban saját hibái ellen kell küzdenie. A szállkáról és a gerendáról szóló kép után a fa hasonlata következik. A fa minőségét a gyümölcs által tudjuk megítélni: a jó gyümölcs jó fára utal, a rossz gyümölcs pedig rossz fára. Átvitt értelemben: az ember külső megnyilvánulásai (szavai, tettei) mutatják meg belső minőségét és értékét. Első olvasásra úgy tűnhet, hogy a 43-44a. versekben ugyanazon fajtájú fákról van szó. Egyesek, mivel mint fa jó minőségűek, jó gyümölcsöt teremnek; mások, mivel mint fa rossz minőségűek, rossz gyümölcsöt hoznak. A 44b. versben viszont különböző fajtájú cserjék vannak megemlítve: túskeborok és gyalogszeder, mint rossz minőségűek és haszontalanok, füge és szőlő, mint jó minőségűek és hasznosak. Az az érdekes, hogy az említett növények között látszatra van valami hasonlóság: a tövisbokrok Palesztinában a fügefa magasságát is elérhetik, a gyalogszeder pedig szőlőfűrthöz hasonló termést hoz. Szükség van a gyümölcsök közelebbi vizsgálatára, amelyből minden kétséget kizáróan kiderül, hogy milyen jellegű növényről van szó. A hasonlatot a 45. vers alkalmazza, megkülönböztetve a jó és a rossz embert. Jézus hangsúlyozza, hogy a jó és a rossz a szív „kincsestárából” jön elő. A szív itt, úgy, mint az egész Bibliában, a külső megnyilvánulások forrásaként szerepel. A bibliai szemléletmód szerint a gondolkodás és az akarat központja a szív. Az ember gondolatai, szavai és tettei a szívéből származnak (vö. Mk 7,21). A szív jósága vagy rosszassága dönti el az emberi megnyilvánulások jóságát vagy rosszasságát. Ugyanakkor a külső megnyilvánulások visszautalnak a szív minőségére. A 45. vers második mondata a szívet túlcorduló vízforráshoz hasonlítja, amelyből kiárad a szó. Ezen mondat teszi világossá, hogy Lukács a „gyümölcs” alatt elsősorban a szavakat érti. Nem kizárt ennek következtében, hogy az evangélista a 43-45. versekben – de nem az egész szakaszban – a hamis tanítókra gondol. Jézus hasonlatával óv tőlük, illetve szempontokat ad a „jó” és a „rossz” tanítók közötti különböztetéshez. A tanítás minősége a döntő. Máté a hegyi beszéd párhuzamos helyén kifejezetten megemlíti a hamis prófétákat (Mt 7,15).

Kocsis Imre

Nem leszek ideges! (41.)

Második rész Az ideges vérmérséklet

Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket... és nyugalmat találtok lelketeknek. (Mt 11,28-29)

Menj be a béke birodalmába!

2. Lemondás és elviselés

A negyedik gyakorlat a saját akaratunkról való lemondás. Az Isten akaratával való megegyezés a szeretet és a béke törvénye. Az élet javainak kérdése munkára hajszolja az ideges embert, s ez az izgalom vakká, szeretetlenné tesz. Szellemi munkások, csendes természetű emberek gyakran állnak munkájuk, s a hajszoltság nyomása alatt. Hiszen mindent jól szeretnének végezni, mindennel el szeretnének készülni idejében. Ebben az anyagi biztonságra, vagyonra, teljesítményre és sikerre irányuló túlbuzgalmukban a legkisebb nyugalmat sem engedélyezik önmaguknak, nincs idejük Isten és felebarátaik számára, nyomott, rosszkedvű ábrázattal járkálnak, mérgelődnek és felizgatják önmagukat, ha valami útjukban áll, ha valaki feltartja őket. A munka, a földi dolgok gondja szenvedéllé, rendtelenséggé válik bennük, felőrli idegeiket és gyakran testi és szellemi összeomlást von maga után. Az ilyen viharos természetű emberek soká bírják az iramot, de idővel kedélyviláguk növekvő ingerültsége, az egészségi állapotukban fellépő zavarok, a magány mind erősebb igénye és túl ingerült, elhamarkodott ítéleteik mégis csak azt mutatják, hogy kimerültek az idegeik.

Az ilyen emberek azt mondják: „Hát én már ilyen vagyok, ilyen a vérmérsékletem.” Ez nem igaz; csak meg nem nevelt a vérmérsékletük. Nevelésre, lemondásra, elviselésre van szükségük. A rendnek, az Isten akaratával való megegyezésnek le kell győznie bennük a kicsinyes félelmet. „Nyugodtan, rendszeresen végzem dolgomat, olyan jól, ahogy tőlem telik; a megrovást is elfogadom, ha teljesítettem kötelességemet és Isten akaratát.” „Megalkuszom és lemondok a legjobbról, nehogy a siker hajhászásában elfeledkezsem arról, hogy jó ember legyek.” A rend és nyugalom alapos munkára vezet. Ne féljünk a szóbeszédtől és mások ítéleteitől! Ne töprengjünk és ne gondolkozzunk előre! „Napirendet akarok csinálni és mielőtt bármihez kezdenék, megállok Isten előtt mondván: Istenem, csak a te akaratodat akarom keresni ebben a munkában. Mindegy nekem, hogy mit mondanak az emberek, csak téged akarlak szeretni!” Milyen jótékonyan hat lelkünkre és mások lelkére ez a megnyugvás Isten akaratában. Nyugalommal és barátságossággal nyerjük meg a környező világ bizalmát.

Az ideges ember gyakran legyőzi magát a nagy dolgokban, de a hétköznap apróságai között nyugtalanná válik. „Az ügy sürget, nem fogsz idejében elkészülni, siess!” Ez a gondolat annyira felizgat, felingerel, hogy szinte megsajnálják az emberek. Ideoda szaladgálsz és mégis mellé fogsz. Kapkodásod és izgatottságod ellenére sem jutsz tovább és eljátszod közben az emberek bizalmát. Ha akaratod megegyezne Isten akaratával, ha összeszedett maradnál, jobban menne minden, nem veszítenéd el nyugalmodat, s egyik dolgot szívesen elvégeznéd a másik után.

A mindennapi apróságok türelmes elviselése sok erőt kíván. Hányszor fogy ki az ideges ember ereje: „Nem bírom tovább, ez már túl sok nekem!” Tartsd mindig szemed előtt ezt a gondolatot: csak ideges nyugtalanság az egész, s te elviseled. Még senkit sem öltek meg az idegei. Az óbégatás nem használ, csak árt. Milyen gyenge az ember! Egy ellentmondás, egy vita, egy kis rendetlenség lenyomja, lehangolja, felizgatja s már kezdi is a sopánkodást, a vádaskodást. Térítsd el gondolataidat, nézd a jót, és észre sem fogod venni mindazt, ami bánt. Ideges vagy, minden felingerel; valami nincs rendben, tévedés történt, egy kívánságodat nem teljesítették, valaki megrótt, barátságtalan volt hozzád, s képzeleted már úgy felnagyítja a bajt, mintha az egész világnak el kellene pusztulnia, mintha végképp kétségbe kellene esned. Mondd magadnak: ideges vagyok, eltulzom a dolgokat. Nem akarok ilyen érzékeny lenni. Mindez semmisség. Az élet tűszúrásai apró keresztek. Lelkesen, örömmel kellene elviselni őket, abban a gondolatban, hogy Isten akarja így. Isten akaratában minden naggyá, örök értékűvé válik. Az ilyen kis önlegyőzésekkel mutathatjuk meg legjobban Isten iránti szeretetünket. Az apróságokból könnyen lehangoltság válik; ha nem küzdjük le mindjárt a legelején, mérhetetlenül megnő, s gyakran nagy civakodásra, összeveszésre, vagy ideges kényszeres állapotra vezet.

Az idegekbe nem hal bele az ember. Lágy déli szél indul, vagy idegeink vihar közeledtét érzik. Ingerültséget, lehangoltságot, agnyomást, szédülést érzünk. Mit tegyünk? Sóhajtozás, panaszkodás nélkül folytassuk munkánkat, utána helyre jön minden. Így kell cselekedni akkor is, ha lelki viharok fenyegetnek bennünket. Ezekbe nem hal bele az ember. A megfélemlített képzelet azonban mindent felnagyít, egy kis szívdobogásból súlyos szívbetegségre csúszhat. Aki elengedi magát, hamarosan elveszti az uralmat önmaga felett. Az élénk képzelet, mely túlingerelt képzelettel beteggé tehet bennünket, az önszuggesztív útján az önlegyőzés segítőeszközzé válhat. Nem szeretsz valamilyen ételt? Mondd magadban: milyen tápláló, milyen jóízű! Már meg is tört utálkozásod. Belső szerveink funkcióit ugyanis képzeletünk és gondolataink befolyásolják. Ha a bélrendszer, a gyomor, a szív megbetegedhetnek valamilyen képzet hatása alatt, ugyanúgy meg is gyógyulhatnak; ezt számos példa bizonyítja. Nem a túlzott diéta használ idegeinknek, hanem az önlegyőzés és a józan befolyásolás.

Az idegesek gyakran mondják: „túl fáradt vagyok, nem bírom tovább.” Szuggeráld magadnak az ellenkezőjét: milyen jól érzem magamat. Még jó soká kibírnám, még akármeddig bírnam a járást. A szellem maradjon az úr. Az ideges kifáradás nem öl meg senkit. Mint ahogy a testgyakorlat megacélozza az erőt, úgy erőt ad az a képzet, hogy erősek vagyunk; a félelem viszont fásaszt és bénít. A kolerikus ember általában könnyebben győzi le az ideges gyengeséget, mint a más vérmérsékletű emberek.

Az ideges ember ne foglalkozék sokat önmagával. Ne legyen tétlen, de ne is hajsolja magát. Zárdában tapasztaljuk, hogy a szemlélődő élet közepette könnyen kifejlődhetnek az ideges hajlamok. Zárdában élő emberek nehéz, idegölő imamódszereket követnek, másrészt a csend és az ima idejében kizárólag beteg énjükkel foglalkoznak, ahelyett, hogy az Istennel való érintkezés gyakorlatán épülnének. Ezzel a jelenséggel leggyakrabban az újoncok alatt találkozunk.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Gallus

Az egyik írországi missziós a VII. században a Bodeni-tó partján települt le. A neve idegenül hangzott. Callo, de a tó mentiek „csiszolgatni” kezdték a kiejtésükkel, emlékezve őseikre, akik gallok voltak. Gallus – mondták egy idő múlva Callónak, latinosan. Amikor magyar földre is elkerült (jóval később) már rigmusba foglalták: „Ha megizzad a szent úr, / S nem kell neki ködmön: / Esztenőre szárazságtól / pörkölődik minden.”

A középkor egyik legnépszerűbb szentje lett Gál, a pannon földön is elterjedt Gallus, és jelképi tartalommal válva – az ókeresztény Prudentiusnál, a költőnél az ébredő lélek üzenetével, reggeli kakasszóval, a bajor szárnyas hírnökével, hogy „Krisztus megint életre hív...” (A gallus jelentés kakas.) A kelta-ír Gál nem volt ritka név a XVI-XVII. században, de eredeti alakjának értelmét ma sem ismeri a nyelvtudomány. Ez is azokhoz a nevekhez tartozik, amelyek keresztény vértanúk, szentek nevei, míg mások Macpherson Osszián-éneke nyomán váltak ismertté a romantikában. (Pl. Oszkár) Ahonnan Gál elindult, az áldozatos lelkület hazája volt, titokzatos keresztény gyökerével mélyre nyúló, s akik ragaszkodtak e földhöz, hazaszeretetükben az örök hon állandóságának érzése volt jelen.

A „nyugtalan szív” ágostoni szerelem: Isten üzte el Callót is a mormoló tenger mellől, s az Alpok felé irányította. A Sankt Gallen-i kolostor (melyet ő alapított) egyik krónikása ír róla, hogy Hibernia (Írország) szülőtte kicsi korától szerette az Atyát” – amikor a világ Ura úgy határozott, hogy a föld szélére is eljuttatja a világosságát, Gál, testvéreivel együtt megvetvén a földieket... követte Krisztust”. Ekkehard krónikája kalandozó magyarokról szól e kolostorban, akik Heribald szerzetest jól tartották, hogy aztán már vendégségbe járjon a „kutyafejűekhez”, neki kedves magyarjaihoz. A profán história mellé társul: Szent Gál kolostorában egy sebesült magyar megtért, családot alapított, és gyermekeit nevelte a Bodeni-tó partján...

Gallus: Svájc apostola, de életének dátumai eltérően jelennek meg a forrásokban. A kolostori följegyzések már háromszáz évvel későbbiek, a bencés folyamatosság azonban fennáll, és ez teremtett tudományosságot a falak között, a rendtársak révén pedig az Árpád-kor magyarsága megismerhette a legendás hírt Gálról. Aki elindult a hegyek felé, hallotta éneküket, és a Steinbach-patak völgyében megbotlott egy kőben. Elesett, amit a gondviselés jelének vélt; faágakból keresztet tákolt, majd később cellát épített a társaival. A hely: a szentgalleni kolostor, könyvtára, iskolája világhírű lett. Gál pedig a diákok szentje. Strabo a XI. században így fohászodott hozzá: „Krisztus hitvallója kérünk, hogy miként sok gyógyításodról emlékezünk, közbenjárásodra megtapasztaljuk Isten irtalmát.”

† Tóth Sándor

hírek információk

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tavaszi rendes ülését március 3-án és 4-én tartja az MKPK budapesti székházában.

A nagybőjti időszak Hamvazószerdán, az idén március 5-én kezdődik. Ezen a napon a Székesegyházban 7.00 órakor, 18.00 órakor és 20.00 órakor lesznek szentmisék. Az este 6 órakor kezdődő szentmisét Kiss-Rigó László püspök celebrálja a hamvazkodás szertartásával. Este 8 órától a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkésztség összegyűjtési nagybőjt-indító szentmiséjét Gáll Szabolcs kisteleki káplán mutatja be.

Márciusban folytatódik a Pasztorális Helynökség által indított online előadássorozat, amelynek célja, hogy felnőtt keresztények is tanulhassanak a hitünk tartalmáról. Alaptémákat érint egy-egy előadás, amely közérthető nyelven szól teológiai kérdésekről. A „Hétköznapi teológia” címen meghirdetett előadássorozat, az eddigi szokásokhoz igazodva, havi rendszerességgel valósul meg. A következő előadás március 6-án, csütörtökön 19 órakor kezdődik. Az előadó Czank Gábor, gyomaendrői plébános lesz, aki „Utad, Jézus, veled járjuk!” címmel segíti a nagybőjti készülést. Az előadásba a Zoom-felületén lehet bekapcsolódni. Kapcsolódási linket a pasztoralis.hu oldalon található űrlap kitöltésével lehet igényelni.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye CsaládKözPontja lelkinapra hívja a gyászolókat és özvegyeket március 8-án, szombaton 9.00-16.00-ig Szegedre, a Katolikus Házba (Dugonics tér 12.). A lelkinapot Ilyés Erika segítő nővér tartja. Érdeklődni és jelentkezni március 5-ig a CsaládKözPont elérhetőségein lehet, e-mailen: csaladkozpont@gmail.com, telefonon: 62/ 311-216/116-os, 117-es mellék; mobilon: 06-20/82-80-476, vagy a pasztoralis.hu weboldalon található űrlap kitöltésével.

Március 8-án, szombaton 10.30-tól tematikus séta indul a Dóm Látogatóközpont szervezésében. „A szegedi Nagyrév és a Fogadalmi templom harangjai” első állomásként a szegedi Nagyrév történetével, valamint az azt követő szegedi egyházfenntartó hatóság fogadalmából épülő új templommal, harangjainak történetével ismerkedhetnek meg a résztvevők. A séta részeként a templom nyugati tornyának harangszintjéig sétálnak majd fel az érdeklődők. A harangok megtekintését követően lehetőség lesz a torony 46 méter magasságban lévő kilátószintjének meglátogatására. A program gyülekezőhelye: Szegedi Dóm Látogatóközpont fogadótere. Időtartam: 90 perc. A program jegyváltáshoz kötött. Jegyár 3.500,- HUF/fő. Jegyváltás a Szegedi Dóm Látogatóközpont jegypénztárában (Szeged Dóm tér 16.) vagy a jegy.hu internetes felületen.

A Dóm Művészeti Szalon bérleten kívüli előadását, Hedry Mária „Árnyéksors” című színművét március 9-én, jövő vasárnap 19 órakor a Gál Ferenc Egyetem Klebelsberg-termében tekinthetik meg az érdeklődők. A darab Klebelsberg Kunoné Botka Sarolta életét mutatja be. A színmű elsődleges forrása Klebelsberg Kunoné kitelepítésben írott, „Életünk” című naplója volt, emellett korabeli dokumentumokat, egyéb kutatási forrásokat és tanulmányokat is felhasznált a szerző.

A mű által megismerhetjük egy kivételes nagy formátumú politikus és a polgári származású asszony szerelmi házasságát és mindennapjai mögött a XX. század ellentmondásokkal teli drámáját, a nincstelenségbe taszított Sarolta megpróbáltatásait. Jegyár: 5.900,- Ft/fő. Jegyek vásárolhatók a Szegedi Dóm Látogatóközpontban, illetve a jegy.hu internetes felületen.

A Belvárosi Plébánia szervezésében Szent József ünnepének előestéjén március 18-án, kedden 18.00 órakor Szeged környéki férfiakat – minden férjet, apát, nagyapát, fiút – hívnak közös szentmisére és az azt követő zenés, vezetett szentségimádásra a Dómba. Az est zárásaként mindent résztvevő férfit kötetlen beszélgetésre várnak, szerény asztal köré a Belvárosi Plébánia nagytermébe. A program: szentmise 18.00 óra | szentségimádás 18.45 | beszélgetés 19.30 – Helyszín: Szegedi Dóm és Belvárosi Plébánia (Dóm tér 15).

Február 15-én, szombaton gyermekvédelmi gondoskodásban élő, tehetséges fiatalok sokaságát díjazták Szegeden, az Ágota közösség Csongor téri központjában. Az irodalmi és szelfipályázatok győztesei vehették át jutalmukat. A fotópályázathoz sok nevező nevelőszülőjét vagy testvérét választotta példaképként. Az Ágota közösség tehetséggondozásért felelős csoportja tavaly ősszel második alkalommal hirdette meg az „Én írom a sorsom” című irodalmi és a „Példaképem” című szelfipályázatot gyermekvédelmi gondoskodásban élő fiataljainak. Az ünnepélyes díjátadón Kothencz János, az Ágota közösség vezetője arra mutatott rá, hogy a szolgáltatóknak nagyon sok tehetséggondozásra fókuszáló programja van, amelyek a gyerekeket értékkesző és értékteremtő egyéniségük nagyszerűségében mutatják be.

Február 24-én a Katolikus Házban találkoztak az egyházmegyében szolgáló szerzetesrendek és lelkiségi mozgalmak képviselői. Éves találkozójukon Pálfi Zoltán makói plébános felvezető előadása után a személyességnek teret adó formában beszélgethettek egymással a résztvevők.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.